

VIII kadencja

KANCELARIA SEJMU

Biuro Komisji Sejmowych

PEŁNY ZAPIS PRZEBIEGU POSIEDZENIA

- **KOMISJI DO SPRAW PETYCJI**
(NR 171)
z dnia 6 lutego 2019 r.

Pełny zapis przebiegu posiedzenia

Komisji do Spraw Petycji (nr 171)

6 lutego 2019 r.

Komisja do Spraw Petycji, obradująca pod przewodnictwem posła **Sławomira Jana Piechoty (PO-KO)**, przewodniczącego Komisji, zrealizowała następujący porządek dzienny:

- rozpatrzenie petycji w sprawie zmiany ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (Dz.U. z 2018 r. poz. 121 ze zm.) w zakresie możliwości odliczania od opłaty rocznej za użytkowanie wieczyste nakładów na budowę urządzeń infrastruktury technicznej, które podnoszą wartość nieruchomości (BKSP-145-412/18);
- rozpatrzenie petycji w sprawie aktualizacji odesłania zawartego w art. 46 § 9 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz.U. z 2018 r. poz. 2096) (BKSP-145-433/18);
- rozpatrzenie petycji w sprawie zmiany art. 3 ust. 2 ustawy z dnia 14 marca 2003 r. o Banku Gospodarstwa Krajowego (Dz.U. z 2018 r. poz. 1543 ze zm.), art. 259a § 3 ustawy z dnia 16 września 1982 r. – Prawo spółdzielcze (Dz.U. z 2018 r. poz. 1285 ze zm.) oraz art. 3 i art. 47 ust. 1 ustawy z dnia 25 września 1981 r. o samorządzie załogi przedsiębiorstwa państwowego (Dz.U. z 2015 r. poz. 1543) w zakresie aktualizacji terminologii i odesłań (BKSP-145-448/18);
- rozpatrzenie petycji w sprawie zmiany art. 6a, 7 i 8 dekretu z dnia 23 kwietnia 1953 r. o świadczeniach w celu zwalczania kłesk żywiołowych (Dz.U. z 1953 r. Nr 23, poz. 93 ze zm.) celem uwzględnienia zmian wprowadzonych do obowiązującego ustawodawstwa (BKSP-145-409/18);
- rozpatrzenie petycji w sprawie podjęcia inicjatywy ustawodawczej w zakresie zakazu łączenia emerytury policyjnej z wykonywaniem pracy zarobkowej lub prowadzeniem działalności gospodarczej: w przypadku kobiet przed ukończeniem 60. roku życia, a w przypadku mężczyzn – przed ukończeniem 65. roku życia (BKSP-145-438/18);
- rozpatrzenie petycji w sprawie zmiany art. 3 ustawy z dnia 31 maja 1996 r. o osobach deportowanych do pracy przymusowej oraz osadzonych w obozach pracy przez III Rzeszę i Związek Socjalistycznych Republik Radzieckich (Dz.U. z 2014 r. poz. 1001 ze zm.) w zakresie wysokości świadczenia przysługującego osobom represjonowanym (BKSP-145-450/18).

W posiedzeniu udział wzięli: **Edyta Lubaszewska** zastępca dyrektora Departamentu Gospodarki Nieruchomościami Ministerstwa Inwestycji i Rozwoju wraz ze współpracownikami, **Dariusz Miniewicz** zastępca dyrektora Departamentu Porządku Publicznego i **Dariusz Smarżewski** zastępca dyrektora Departamentu Budżetu Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji, **Edyta Muszyń-**

ska zastępca dyrektora Departamentu Ochrony Ludności i Zarządzania Kryzysowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji wraz ze współpracownikami, **Piotr Pawliczak** zastępca dyrektora Departamentu Rozwoju Rynku Finansowego Ministerstwa Finansów wraz ze współpracownikami, **Anna Czaplińska** p.o. naczelnika wydziału w Departamencie Ubezpieczeń Społecznych Ministerstwa Rodziny, Pracy i Polityki Społecznej wraz ze współpracownikami, **Kazimierz Schmidt** radca ministra w Departamencie Systemów Państwowych Ministerstwa Cyfryzacji, **Monika Kalinowska** dyrektor Departamentu Współpracy ze Stowarzyszeniami i Ewidencji i **Tomasz Lis** dyrektor Biura Dyrektora Generalnego Urzędu do Spraw Kombatantów i Osób Represjonowanych, **Marcin Rosół** zastępca dyrektora Biura Kadr, Szkolenia i Obsługi Prawnej Komendy Głównej Policji, **Danuta Wojciechowska** dyrektor Biura Prawnego Komendy Głównej Państwowej Straży Pożarnej wraz ze współpracownikami, **Grzegorz P. Kubalski** zastępca dyrektora biura Związku Powiatów Polskich, **Marek Wójcik** przedstawiciel Związku Miast Polskich.

W posiedzeniu udział wzięli pracownicy Kancelarii Sejmu: **Kamil Micał** oraz **Małgorzata Nowak** – z sekretariatu Komisji w Biurze Komunikacji Społecznej.

Przewodniczący poseł Sławomir Jan Piechota (PO-KO):

Szanowni państwo, witam. Otwieram 171. posiedzenie Komisji do Spraw Petycji. W projekcie porządku tego posiedzenia mamy następujące sprawy. W punkcie pierwszym – rozpatrzenie petycji w sprawie zmiany ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami w zakresie możliwości odliczania od opłaty rocznej za użytkowanie wieczyste nakładów na budowę urządzeń infrastruktury technicznej, które podnoszą wartość nieruchomości. W punkcie drugim – rozpatrzenie petycji w sprawie aktualizacji odesłania zawartego w art. 46 § 9 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego. W punkcie trzecim – rozpatrzenie petycji w sprawie zmiany art. 3 ust. 2 ustawy z dnia 14 marca 2003 r. o Banku Gospodarstwa Krajowego, art. 259a § 3 ustawy z dnia 16 września 1982 r. – Prawo spółdzielcze oraz art. 3 i art. 47 ust. 1 ustawy z dnia 25 września 1981 r. o samorządzie załogi przedsiębiorstwa państwowego w zakresie aktualizacji terminologii i odesłań. W punkcie czwartym – rozpatrzenie petycji w sprawie zmiany art. 6a, 7 i 8 dekretu z dnia 23 kwietnia 1953 r. o świadczeniach w celu zwalczania kłesk żywnościowych. W punkcie piątym – rozpatrzenie petycji w sprawie podjęcia inicjatywy ustawodawczej w zakresie zakazu łączenia emerytury policyjnej z wykonywaniem pracy zarobkowej lub prowadzeniem działalności gospodarczej: w przypadku kobiet przed ukończeniem 60. roku życia, a w przypadku mężczyzn – przed ukończeniem 65. roku życia. W punkcie szóstym – rozpatrzenie petycji w sprawie zmiany art. 3 ustawy z dnia 31 maja 1996 r. o osobach deportowanych do pracy przymusowej oraz osadzonych w obozach pracy przez III Rzeszę i Związek Socjalistycznych Republik Radzieckich w zakresie wysokości świadczenia przysługującego osobom represjonowanym. Przypomnę jednocześnie, iż pierwotnie planowane w punkcie siódmym projekty dezyderatów zostały zrealizowane podczas poprzedniego posiedzenia naszej Komisji. Czy do przedstawionego projektu porządku posiedzenia są uwagi? Nie słyszę. Zatem uznaję, iż porządek posiedzenia został przyjęty.

Bardzo proszę pana posła Roberta Warwasa o przedstawienie petycji w sprawie zmiany ustawy z 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami w zakresie możliwości odliczania od opłaty rocznej za użytkowanie wieczyste nakładów na budowę urządzeń infrastruktury technicznej, które podnoszą wartość nieruchomości.

Poseł Robert Warwas (PiS):

Dziękuję bardzo. Szanowny panie przewodniczący, Wysoka Komisjo, szanowni państwo, celem petycji jest podjęcie inicjatywy ustawodawczej zmierzającej do dokonania zmiany w art. 77 ustawy o gospodarce nieruchomościami. Po pierwsze, poprzez zmianę treści ust. 4 w zakresie, w którym przepis ten ogranicza przedmiotowy zakres urządzeń infrastruktury technicznej, na które użytkownik wieczysty poniósł nakłady, do urządzeń, które zostały wybudowane z udziałem środków, o których mowa w art. 133 ust. 1 ustawy o gospodarce nieruchomościami. Po drugie, poprzez dodanie ust. 7 o następującej treści: „Odliczenie nakładów, o których mowa w ust. 4 i 5, od opłaty rocznej z tytułu użytkowania wieczystego dokonuje się przy pierwszej aktualizacji opłaty po dokonaniu nakładów”.

Petycja mieści się w zakresie zadań oraz kompetencji Sejmu i spełnia wszelkie wymogi formalne. Zdaniem wnoszącego petycję w następstwie nowelizacji ustawy o gospodarce nieruchomościami dokonanej w sierpniu 2018 r. doszło do naruszenia praw nabytych w postaci prawa do odliczania nakładów na budowę urządzeń infrastruktury poniesionych przed nowelizacją oraz naruszenie zasady równości w przypadku niemożliwości odliczenia nakładów niefinansowych ze środków, o których mowa w art. 143 ust. 1.

Analizując proponowane zmiany, należy zwrócić szczególną uwagę na charakter opłaty rocznej z tytułu użytkowania wieczystego. Stanowi ona swoisty ekwiwalent pieniężny za możliwość korzystania z gruntów w granicach określonych przez ustawę, zasadę współzycia społecznego oraz umowę o oddaniu nieruchomości w użytkowanie wieczyste. Wysokość tej opłaty podlega aktualizacji na zasadach określonych w art. 77 ustawy.

Wnoszący petycję, postulując zmianę treści ust. 4, przedstawił dwie propozycje nowego brzmienia. W pierwszej propozycji w przypadku aktualizacji opłaty rocznej na poczet różnicy między opłatą zaktualizowaną a opłatą dotychczasową zalicza się wartość niezaliczonych nakładów poniesionych przez użytkownika wieczystego na budowę poszczególnych urządzeń technicznych infrastruktury, o której mowa w art. 143 ust. 2, które nie zostały wybudowane z udziałem środków, o których mowa w art. 143 ust. 1. Natomiast w drugiej propozycji proponuje nadać ust. 4 następujące brzmienie: „W przypadku aktualizacji opłaty rocznej na poczet różnicy między opłatą zaktualizowaną a opłatą dotychczasową zalicza się wartość niezaliczonych nakładów poniesionych przez użytkownika wieczystego na budowę poszczególnych urządzeń infrastruktury technicznej oraz o których mowa w art. 143 ust. 2, które zostały wybudowane ze środków własnych użytkownika wieczystego bez udziału środków, o których mowa w art. 133 ust. 1”.

Jednakże co najistotniejsze na mocy ustawy z dnia 20 lipca 2018 r. o przekształceniu prawa użytkowania wieczystego gruntów zabudowanych na cele mieszkaniowe w prawo własności tych gruntów z dniem 1 stycznia 2019 r. prawo użytkowania wieczystego przekształca się w prawo własności. Tym samym prawo użytkowania wieczystego przestało funkcjonować w polskim porządku prawnym.

Natomiast postępowania w sprawach aktualizacji opłat rocznych z tytułu użytkowania wieczystego oraz aktualizacji lub ustalenia stawek procentowych tych opłat wszczęte i niezakończone przed dniem przekształcenia toczą się nadal po tym dniu na podstawie dotychczasowych przepisów. Ze względu na bardzo ograniczone oddziaływanie art. 77 ust. 4 po 1 stycznia 2019 r. jego nowelizacja nie wydaje się celowa. Znajdzie on bowiem zastosowanie tylko w przypadku tych postępowań o aktualizowanie, których opłata roczna została wszczęta, lecz nie zakończona do dnia 1 stycznia 2019 r.

Nietrafione jest również twierdzenie wnioskodawcy, który uważa, że w następstwie nowelizacji właściciele prawa użytkowania wieczystego do nieruchomości utracili ustawowe prawo do odliczenia od opłaty rocznej za użytkowanie wieczyste nakładów na jej ulepszenia, podniesienie wartości. Zmiana ustawy dokonana w lipcu 2017 r. umożliwiła zaliczenie nakładów poniesionych przez użytkownika wieczystego przed pierwszą aktualizacją. Przepis ten znalazł zastosowanie do spraw wszczętych po wejściu w życie nowelizacji, czyli po dniu 23 sierpnia 2017 r. Wprowadzenie ust. 7 z tego powodu jest niezasadne. Dziękuję bardzo.

Przewodniczący poseł Sławomir Jan Piechota (PO-KO):

Dziękuję bardzo. Kto z państwa chciałby zabrać głos w tej sprawie? Bardzo proszę. Proszę panią.

Zastępca dyrektora Departamentu Gospodarki Nieruchomościami Ministerstwa Inwestycji i Rozwoju Edyta Lubaszewska:

Dzień dobry. Edyta Lubaszewska, zastępca dyrektora Departamentu Gospodarki Nieruchomościami Ministerstwa Inwestycji i Rozwoju. Szanowny panie przewodniczący, Wysoka Komisjo, wnikliwie przeanalizowaliśmy zgłoszoną petycję i wnioski do nowelizacji art. 77.

Co do wniosku pierwszego, czyli dotyczącego art. 77 ust. 4, i wniosku zmierzającego do rozszerzenia tego przepisu również na nakłady poniesione na budowę urządzeń infra-

struktury technicznej, które wybudowane zostały nie z udziałem środków publicznych, ale ze środków własnych użytkownika wieczystego, to wyjaśnię, że przepis ust. 4 właśnie dedykowany jest tylko tym inwestycjom, które były z udziałem środków publicznych. Natomiast te, które były z własnych nakładów użytkownika wieczystego, dedykowany jest ust. 6, który wskazuje, że zasadę, o której mowa w ust. 4, czyli tę samą zasadę, która jest stosowana przy zaliczaniu nakładów poniesionych ze środków publicznych, stosuje się również do nakładów koniecznych wpływających na cechy techniczno-użytkowe gruntu poniesionych przez użytkownika wieczystego właśnie w ramach własnej nieruchomości. Czyli w sytuacji, kiedy wzrosła wartość nieruchomości w wyniku tych nakładów poniesionych ze środków własnych, użytkownik wieczysty może wnioskować o to, aby przy aktualizacji uwzględniono mu te nakłady. Orzecznictwo sądowe jest bardzo bogate pod względem wyjaśnienia pojęcia nakładów koniecznych, również w kontekście tego, że cel użytkowania wieczystego jest tutaj też istotny, ponieważ te nakłady muszą być zgodne ze sposobem użytkowania gruntu określonym w umowie. W związku z tym w naszej ocenie w zakresie pierwszego wniosku, czyli do nowelizacji art. 77 ust. 4, petycja nie wydaje się być zasadna ze względu na ust. 6 w ustawie o gospodarce nieruchomościami. Ponadto przyjęcie zaproponowanej treści przepisu spowodowałoby wykluczenie możliwości zaliczania nakładów poniesionych właśnie w sytuacjach, kiedy ktoś partycypował w kosztach budowy urządzeń infrastruktury technicznej, które np. podjęła gmina – gmina finansowała z własnych środków, ale część osób się dołożyła do tej inwestycji. Jeżeli byśmy przyjęli tę petycję w takim brzmieniu, to w ogóle by wyłączyło taką możliwość.

Co do wniosku drugiego, czyli dodania ust. 7, w naszej ocenie to również nie jest zasadne, dlatego że nowela, o której jest mowa w petycji, umożliwiła właśnie zaliczanie nakładów poniesionych przed pierwszą aktualizacją, a nawet więcej, pozwoliła zaliczać te nakłady, które przy poprzednio dokonywanych aktualizacjach z jakich przyczyn nie były zaliczone, np. dlatego że użytkownik nie mógł tego udowodnić z różnych przyczyn. Dlatego nowelizacja wprowadziła bardzo szerokie pojęcie i wskazaliśmy w przepisie, że zalicza się wartość niezaliczonych nakładów, czyli wszelkich, odkąd powstało użytkowanie wieczyste. Jeżeli one nie były zaliczone, można je zaliczać przy kolejnych aktualizacjach, więc również tych, które były dokonane przed pierwszą aktualizacją. Czyli przepis jest dużo szerszy niż ten proponowany poprzez dodanie ustępu. Konsumuje się on również w ust. 4 art. 77.

W związku z tym podzielamy również opinię Biura Analiz Sejmowych, że podejmowanie tych zmian nie byłoby zasadne, a nawet mogłoby zawęzić działanie obecnie obowiązujących przepisów. Dziękuję bardzo.

Przewodniczący poseł Sławomir Jan Piechota (PO-KO):

Dziękuję. Ktoś z państwa chciałby zabrać głos w tej sprawie? Nie słyszę. Bardzo proszę, panie pośle, o rekomendację.

Poseł Robert Warwas (PiS):

Dziękuję. Szanowny panie przewodniczący, Wysoka Komisjo, w związku z tymi argumentami, które padły, i również opinią Biura Analiz Sejmowych proponuję zakończenie prac nad petycją poprzez nieuwzględnienie żądania będącego przedmiotem petycji. Dziękuję.

Przewodniczący poseł Sławomir Jan Piechota (PO-KO):

Dziękuję. Zatem rekomendacja o nieuwzględnienie żądania będącego przedmiotem tej petycji. Czy do takiej rekomendacji są uwagi? Nie słyszę. Zatem uznaję, iż Komisja podjęła taką decyzję.

Szanowni państwo, przechodzimy do punktu drugiego. Petycja w punkcie drugim miała być referowana przez pana posła Jerzego Paula. Pan poseł jednak nie dotarł na nasze posiedzenie. Natomiast petycja jest dość prosta, a opinie zgodne. Dlatego uważam, że nie ma potrzeby, aby odkładać rozpatrzenie tej petycji i chciałbym państwu ją przedstawić.

Petycja dotyczy skorygowania błędu legislacyjnego w Kodeksie postępowania administracyjnego. Wnoszący petycję wskazuje, iż w art. 46 § 9 Kodeksu postępowania admi-

nistracyjnego wpisano, że warunki techniczne i organizacyjne doręczenia pisma w formie dokumentu elektronicznego określają przepisy ustawy, o której mowa w § 4 pkt 3. Natomiast ów § 4 pkt 3 w tym artykule nie przywołuje żadnej ustawy, a jego treść brzmi następująco: „Pouczenie dotyczące sposobu odbioru pisma, a w szczególności sposobu identyfikacji pod wskazanym adresem elektronicznym w systemie teleinformatycznym organu administracji publicznej, oraz informację o wymogu podpisania urzędowego poświadczenia odbioru w określony sposób”. Dlatego też wnoszący petycję wskazuje, iż świadczy to o błędzie legislacyjnym, który zaistniał podczas ubiegłorocznej nowelizacji Kodeksu postępowania administracyjnego, i powstałej w wyniku tego błędu luce prawnej – tzw. pustym odesłaniu prawnym. Wskazuje również, że przypadek ten powinien spowodować po stronie stanowiących prawo refleksję nad celowością szybkiego i tym samym należytego wprowadzenia szybkiej korekty i należytego prowadzenia procesu legislacyjnego. Szczególnie że został ujawniony w tak ważnym akcie, jakim jest Kodeks postępowania administracyjnego.

Z postulatem zawartym w petycji w pełni zgadza się ekspert Biura Analiz Sejmowych, wskazując potrzebę dokonania korekty właśnie odesłania zawartego w art. 46 § 9 Kodeksu postępowania administracyjnego. Również nasz stały doradca pan Krzysztof Pater wskazuje na potrzebę wystąpienia z tą stosunkowo prostą inicjatywą ustawodawczą. Dlatego rekomenduję wystąpienie z taką właśnie inicjatywą ustawodawczą, która by dokonała tej korekty. Dziękuję bardzo.

Proszę bardzo, pan Marek Wójcik.

Przedstawiciel Związku Miast Polskich Marek Wójcik:

Panie przewodniczący, Wysoka Komisjo, chciałbym poprzeć wniosek pana przewodniczącego. W naszej działalności mamy już praktyczne dowody, że ten przepis jest niewłaściwy i z prowadzeniem postępowania dzisiaj jest pewien problem. Dlatego gorąco popieram wniosek pana przewodniczącego.

Przewodniczący poseł Sławomir Jan Piechota (PO-KO):

Dziękuję. Czy ktoś z państwa chciałby zabrać głos w tej sprawie? Nie słyszę. Czy są uwagi do rekomendacji, abyśmy wystąpili z inicjatywą ustawodawczą w zakresie wskazanych w petycji? Nie słyszę. Zatem uznaję, iż Komisja podjęła decyzję o wystąpieniu z inicjatywą ustawodawczą dotyczącą postulatu zawartego w przedstawionej petycji.

Przystępujemy do kolejnego punktu. Proszę pana posła Roberta Warwasa o przedstawienie petycji dotyczącej zmian: w ustawie o Banku Gospodarstwa Krajowego, w ustawie – Prawo spółdzielcze oraz w ustawie o samorządzie załogi przedsiębiorstwa państwowego. Bardzo proszę, panie pośle.

Poseł Robert Warwas (PiS):

Szanowny panie przewodniczący, Wysoka Komisjo, szanowni państwo, przedmiotem petycji jest zmiana art. 3 ust. 2 ustawy z dnia 14 marca 2003 r. o Banku Gospodarstwa Krajowego, art. 259a § 3 ustawy z 16 września 1982 r. – Prawo spółdzielcze oraz art. 3 i art. 47 ust. 1 ustawy z dnia 21 września 1981 r. o samorządzie załogi przedsiębiorstwa państwowego w zakresie aktualizacji terminologii i odesłań. Petycja mieści się w zakresie zadań i kompetencji Sejmu, spełnia wszelkie wymogi formalne.

W art. 3 ust. 2 ustawy o Banku Gospodarstwa Krajowego wskazano, że do BGK stosuje się art. 6 pkt 4 ustawy z dnia 28 lutego 2003 r. – Prawo upadłościowe i naprawcze. Przepis ten odnosił się do tytułu ustawy, który został zmieniony z dniem 1 stycznia 2016 r. przez art. 428 pkt 1 ustawy z dnia 15 maja 2015 r. – Prawo restrukturyzacyjne i obecnie tytuł ten brzmi „Prawo upadłościowe”. Z uwagi na to, że tytuł ustawy „Prawo upadłościowe i naprawcze” zostało zastąpione tytułem „Prawo upadłościowe” trafne jest stanowisko autora petycji, zgodnie z którym dla większej przejrzystości prawa treść art. 3 ust. 2 ustawy o Banku Gospodarstwa Krajowego również powinna odwoływać się do tytułu ustawy – Prawo upadłościowe.

Po drugie, w petycji zawarto także wniosek dotyczący zastąpienia w art. 259a § 3 Prawa spółdzielczego wyrazu „wojewódzki” wyrazem „okręgowy”. Zgodnie z art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 18 grudnia 1998 r. o zmianie ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych: „Z dniem wejścia w życie ustawy utworzone na podstawie przepisów dotycząca-

sowych sądy wojewódzkie stają się sądami okręgowymi”. Wprawdzie w art. 4 ustawy z dnia 18 grudnia 1998 r. o zmianie ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych zawarto regulację, zgodnie z którą jeśli w obowiązujących przepisach jest mowa o sądzie wojewódzkim, należy przez to rozumieć sąd okręgowy. Jednakże z uwagi na kryterium przejrzystości i zrozumiałości wnioskodawca trafnie zauważa, że art. 259a § 3 Prawa spółdzielczego powinien wprost odnosić się do sądu okręgowego.

Po trzecie, zasadny jest także wniosek dotyczący usunięcia z art. 3 ustawy o samorządzie załogi przedsiębiorstwa państwowego odesłania do art. 398 ustawy z dnia 25 września 1981 r. o przedsiębiorstwach państwowych, ponieważ wspomniany przepis art. 398 obowiązywał do dnia 6 marca 1991 r.

Dodatkowo należy uznać oczywistą zasadność wniosku dotyczącego zmiany art. 47 ustawy o samorządzie załogi przedsiębiorstwa państwowego. Obecna treść art. 47 ust. 1 ustawy o samorządzie załogi przedsiębiorstwa państwowego brzmi: „Samorząd załogi przedsiębiorstwa podlega pieczy Sejmu Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej”. Należy zauważyć, że nazwa państwa polskiego uległa zmianie na podstawie art. 1 pkt 8 ustawy z dnia 29 grudnia 1989 r. o zmianie Konstytucji Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej, która to ustawa weszła w życie z dniem 31 grudnia 1989 r.

Proponowane w petycji nowelizacje ustaw wydają się zasadne, ponieważ we wskazanych przez wnioskodawcę przepisach znajdują się odesłania do przepisów uchylonych lub zmienionych oraz nieaktualna jest nazwa państwa polskiego. Dziękuję.

Przewodniczący poseł Sławomir Jan Piechota (PO-KO):

Dziękuję bardzo. Czy ktoś z państwa chciałby zabrać głos w tej sprawie? Nie słyszę.

Jest rekomendacja, aby wystąpić z inicjatywą ustawodawczą. Tak, panie posle? Proszę o rekomendację.

Poseł Robert Warwas (PiS):

Panie przewodniczący, tutaj wielokrotnie spotykaliśmy się z takimi właśnie drobnymi nieścisłościami i podjęliśmy taką dyskusję na poprzednich posiedzeniach Komisji do Spraw Petycji, że będziemy występować z dezyderatem może do ministerstw po prostu, aby uwzględnili te nieścisłości przy jakiejś kolejnej nowelizacji, bo to są naprawdę drobne, mało istotne sprawy. W związku z tym pytanie jest takie, czy po prostu byśmy stosowali tę zasadę, którą stosowaliśmy poprzednio, aby wystąpić z dezyderatem do ministerstwa o to, żeby przy następnej kolejnej nowelizacji tych ustaw po prostu mieć na uwadze te proponowane w petycji zmiany.

Przewodniczący poseł Sławomir Jan Piechota (PO-KO):

Dziękuję. Do którego ministra postulowałby pan skierowanie dezyderatu?

Poseł Robert Warwas (PiS):

W związku z tym, że te ustawy mają bardzo szeroki zakres oddziaływania, bo to i Ministerstwo Finansów, Ministerstwo Inwestycji i Rozwoju, Ministerstwo Rodziny, Pracy i Polityki Społecznej, myślę, że może warto wystąpić z takim pismem do prezesa Rady Ministrów.

Przewodniczący poseł Sławomir Jan Piechota (PO-KO):

Czyli dezyderat do prezesa Rady Ministrów o uwzględnienie w przygotowywanych przez rząd projektach ustaw potrzeby wprowadzenia korekt, które wskazuje wnoszący petycję, tak?

Poseł Robert Warwas (PiS):

Tak, panie przewodniczący.

Przewodniczący poseł Sławomir Jan Piechota (PO-KO):

Czy dla takiej rekomendacji jest akceptacja? Nie słyszę uwag, a więc tym samym uznaję, że Komisja podjęła taką decyzję, abyśmy wystąpili z dezyderatem do prezesa Rady Ministrów o uwzględnienie postulowanych zmian w projektach rządowych kierowanych do Sejmu.

Szanowni państwo, trzy kolejne petycje ma referować pan poseł Marcin Duszek, który podobno zaraz ma do nas dotrzeć, tak że musimy zrobić chwilę przerwy, czekając na pana posła. Pięć minut przerwy. Dziękuję.

[Po przerwie]

Przewodniczący poseł Sławomir Jan Piechota (PO-KO):

Szanowni państwo, dotarł pan poseł Marcin Duszek, możemy zatem wznowić posiedzenie Komisji. Proszę pana posła o przedstawienie petycji w sprawie zmian w ustawie z 23 kwietnia 1953 r. o świadczeniach w celu zwalczania klęsk żywiołowych. Bardzo proszę, panie pośle.

Poseł Marcin Duszek (PiS):

Szanowny panie przewodniczący, przepraszając za opóźnienie, chciałbym przedstawić petycję dotyczącą nowelizacji dekretu o świadczeniach w celu zwalczania klęsk żywiołowych. Przedmiotem petycji wniesionej przez osobę fizyczną jest żądanie podjęcia inicjatywy ustawodawczej dotyczącej zmiany art. 6a, art. 7 i art. 8 dekretu z dnia 23 kwietnia 1953 r. o świadczeniach w celu zwalczania klęsk żywiołowych. Petycja mieści się w zakresie zadań i kompetencji Sejmu. Petycja spełnia wymogi formalne.

Proponowane zmiany, na co wskazuje uzasadnienie petycji, mają charakter dostosowawczy. Mają one na celu nowelizację wybranych przepisów w tych fragmentach, które nie przystają do aktualnego stanu prawnego. Artykułowi 6a dekretu podmiot wnoszący petycję proponuje nadanie następującej treści: „Minister właściwy do spraw administracji publicznej może nałożyć na jednostkę samorządu terytorialnego obowiązek świadczenia środkami technicznymi przedsiębiorstw i zakładów usług i robót mających na celu zwalczenie klęski żywiołowej na terenie innego województwa”. Po pierwsze, we wskazanym przepisie proponuje się zmianę sposobu określania ministra właściwego do wykonywania zadań, o których w nim mowa. Podmiot wnoszący petycję proponuje odejście od nazwy „minister administracji i gospodarki przestrzennej” na rzecz „minister właściwy do spraw administracji”. W tym samym przepisie podmiot wnoszący petycję proponuje również zastąpienie zwrotu „terenowy organ administracji państwowej” zwrotem „jednostkę samorządu terytorialnego”.

W art. 7 dekretu podmiot wnoszący petycję postuluje zmianę rodzaju kary za naruszenie wskazanych w dekreście obowiązków.

Artykuł 8 dekretu stanowi: „Kto złośliwie uchyla się od wykonania obowiązku świadczeń przewidzianych w niniejszym dekreście, podlega karze aresztu do 3 miesięcy”. Podmiot wnoszący petycję proponuje skreślenie wyrazów „do 3 miesięcy”. Dziękuję bardzo.

Przewodniczący poseł Sławomir Jan Piechota (PO-KO):

Dziękuję. Kto z państwa chciałby zabrać głos w tej sprawie? Bardzo proszę panią.

Zastępca dyrektora Departamentu Ochrony Ludności i Zarządzania Kryzysowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji Edyta Muszyńska:

Szanowny panie przewodniczący, Wysoka Komisjo, Edyta Muszyńska, zastępca dyrektora Departamentu Ochrony Ludności i Zarządzania Kryzysowego w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji. Chciałabym powiedzieć, że taka petycja, dokładnie tej samej treści, wpłynęła do nas, do ministerstwa, do Senatu i do Wysokiego Sejmu. Również udzieliliśmy odpowiedzi na to i w zasadzie w tym samym duchu chciałabym zająć stanowisko. Nie jest proste w tej chwili takie nowelizowanie dekretu jak wskazane w petycji. Już pomijam legislacyjne problemy z tym związane. Natomiast w tej chwili rzeczywistość prawna jest zupełnie inna, mamy ustawę o zarządzaniu kryzysowym, mamy ustawę o stanie klęski żywiołowej i jakby rozwiązania tam zaproponowane idą w nieco innym kierunku. Mówię, nie jest proste zastąpienie tylko określonych zwrotów.

Odpowiedzieliśmy również wnioskodawcy, iż obecnie trwają prace koncepcyjne nad systemem zarządzania kryzysowego, w tym nad bezpieczeństwem obywateli w sytuacjach wystąpienia zdarzeń klęskowych. Dlatego myślę, że przy tej okazji będziemy mogli również zmienić czy uchylić pewne artykuły dekretu. W tej chwili sytuacja jest taka, że istnieją plany zarządzania kryzysowego i w tych planach zarządzania kryzysowego istnieją chociażby wymienieni przedsiębiorcy, którzy mają świadczyć określone usługi w określonych sytuacjach. Nie dzieje się to tak, że można nakazać komuś nieodpłatnie, za taką usługę należy się określona opłata. Kwestie te są zawarte w umowach pomiędzy samorządem terytorialnym a określonym przedsiębiorcą, z wyjątkiem oczywiście stanu,

kiedy jest już ogłoszony stan klęski żywiołowej. Przypominam tylko, że takiego stanu nie ogłaszaliśmy od początku istnienia ustawy. Dlatego prosiłabym może o niewystępowanie w tej chwili z jakąś inicjatywą ustawodawczą, dopóki prace koncepcyjne się nie zakończą. Dziękuję bardzo.

Przewodniczący poseł Sławomir Jan Piechota (PO-KO):

Dziękuję. Kto z państwa jeszcze chciałby zabrać głos? Nie słyszę. Proszę pana posła o rekomendację.

Poseł Marcin Duszek (PiS):

Proponuję nie uwzględniać żądania będącego przedmiotem petycji.

Przewodniczący poseł Sławomir Jan Piechota (PO-KO):

Dziękuję. Zatem jest rekomendacja, żeby nie uwzględnić żądania będącego przedmiotem przedstawionej petycji. Czy wobec takiej rekomendacji są uwagi? Nie słyszę. Zatem uznaję, iż Komisja podjęła taką decyzję.

Przechodzimy do kolejnego punktu. Ponownie proszę pana posła Marcina Duszka o przedstawienie petycji w sprawie podjęcia inicjatywy ustawodawczej w sprawie zakazu łączenia emerytury policyjnej z wykonywaniem pracy zarobkowej lub prowadzeniem działalności gospodarczej w przypadku kobiet przed ukończeniem 60. roku życia, a w przypadku mężczyzn przed ukończeniem 65. roku życia.

Poseł Marcin Duszek (PiS):

Panie przewodniczący, szanowni państwo, petycja została wniesiona przez osobę fizyczną. Przedmiotem petycji w sprawie nowelizacji ustawy z dnia 6 kwietnia 1990 r. o Policji jest żądanie podjęcia inicjatywy ustawodawczej w zakresie wprowadzenia regulacji zakazującej policjantom jednoczesnego pobierania świadczenia emerytalnego z prowadzeniem pracy zarobkowej przed ukończeniem 60. lub 65. roku życia.

Petycja mieści się w zakresie zadań i kompetencji Sejmu, spełnia wymogi formalne. W petycji zawarto postulat dodania do ustawy o Policji artykułów o następujących treściach: „Policjant, który nie ukończył 65 lat (60 lat – kobiety), traci prawo do dalszego pobierania emerytury mundurowej, jeśli pomiędzy okresem przejścia na świadczenie emerytalne, a wiekiem 65 lat, (60 lat kobiety) podjął dodatkową pracę zarobkową lub otworzył działalność gospodarczą. Emerytowany policjant, który prowadzi działalność gospodarczą i jest zatrudniony na umowie o pracę lub na umowie cywilnoprawnej, w celu zachowania świadczenia emerytalnego przed osiągnięciem wieku 65 lat mężczyźni, 60 lat kobiety, jest zmuszony do zamknięcia działalności gospodarczej, rozwiązania umowy o pracę lub innej umowy cywilnoprawnej w ciągu 6 miesięcy od wejścia w życie znowelizowanej ustawy. Emerytowany policjant, który nie dokonał zamknięcia działalności, nie rozwiązał umowy o pracę lub umowy cywilnoprawnej, otrzymuje ponownie prawo do świadczenia emerytalnego po osiągnięciu 65 lat w przypadku mężczyzn, 60 lat w przypadku kobiet”.

Autor petycji wskazał, że większość policjantów/policjantek twierdzi, iż najbardziej czasochłonna praca w Policji polega na wypełnianiu dokumentów. Nie ma więc przeciwwskazań, aby policjanci po przekroczeniu wieku 55 lat, uprawniającego ich do przejścia na emeryturę, byli automatycznie przesuwani na stanowiska zajmujące się wypełnianiem całej dokumentacji związanej z pracą danej jednostki Policji.

W opinii autora petycji prawo do przechodzenia na emeryturę mundurową po 15 latach służby policjantów przyjętych przed 1 stycznia 2013 r. oraz po 25 latach przyjętych po 1 stycznia 2013 r. pod warunkiem osiągnięcia 55. roku życia jest ewenementem w skali świata. Uważa on, że emerytura nie jest obowiązkiem, tylko prawem każdego obywatela. Jeśli przechodzi on na emeryturę wcześniej niż w powszechnym wieku emerytalnym i dodatkowo prowadzi działalność gospodarczą lub pozostaje w stosunku pracy czy innej umowie cywilnoprawnej, świadczy to o tym, iż jest w pełni sił, aby pozostać lub powrócić do pracy w Policji.

Niektóre aspekty postulatów, które zostały wskazane w petycji, są obecnie uregulowane w obowiązujących przepisach prawa. W obecnym stanie prawnym zgodnie z art. 40a ustawy z 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy prawo do emerytury ulega zawieszeniu w razie ponownego przyjęcia emeryta do służby.

W obecnym stanie prawnym emerytowani funkcjonariusze mogą uzyskiwać dodatkowe dochody, jednak w przypadku osiągnięcia dochodów powyżej określonej wysokości ich emerytura będzie zmniejszona.

Przepisy wskazują, że w polskim systemie prawa przyjęto w stosunku do emerytów, którzy osiągają dodatkowy przychód, co do zasady regułę zmniejszania wysokości emerytury lub zawieszenie do niej prawa. Realizacja postulatu wskazanego w petycji wprowadzałaby bezwzględny zakaz uzyskiwania dodatkowych przychodów przez funkcjonariuszy Policji. Takie ograniczenie prawa do wykonywania pracy wyżej wymienionej grupy osób nie znajduje i nie znajduje uzasadnienia w Konstytucji Rzeczypospolitej.

W obecnym stanie prawnym co do zasady grupy zawodowe, to znaczy ubezpieczeni w ramach powszechnego systemu ubezpieczenia społecznego żołnierze zawodowi oraz funkcjonariusze służb mundurowych, mają prawo uzyskiwać dochody, będąc emerytami na określonych zasadach. Dziękuję.

Przewodniczący poseł Sławomir Jan Piechota (PO-KO):

Dziękuję. Kto z państwa chciałby zabrać głos w tej sprawie? Bardzo proszę.

Zastępca dyrektora Departamentu Porządku Publicznego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji Dariusz Minkiewicz:

Panie przewodniczący, Wysoka Komisjo, szanowni państwo, Dariusz Minkiewicz, zastępca dyrektora Departamentu Porządku Publicznego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji. Tak jak zostało tu przytoczone przez posła sprawozdawcę, takie same regulacje prawne w zakresie zawieszania i zmniejszania emerytury obejmują zarówno policjantów, jak i funkcjonariuszy innych służb wymienionych w ustawie z dnia 18 lutego 1994 r. Z pełną świadomością, pozwolicie państwo, że przytoczę pełne brzmienie tego aktu prawnego, żebyśmy wiedzieli, w jakim obszarze poruszamy się, a więc kontynuując: o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Służby Ochrony Państwa, Państwowej Straży Pożarnej, Służby Celno-Skarbowej i Służby Więziennej oraz ich rodzin. W ocenie Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji wyodrębnienie z tego grona, które państwo usłyszeliście przed chwilą, funkcjonariuszy Policji poprzez wprowadzenie zakazu łączenia emerytury przez policjantów z wykonywaniem pracy zarobkowej, prowadzeniem działalności gospodarczej nie znajduje uzasadnienia.

Podobnie jak na poprzednim posiedzeniu Komisji, tak tu też podniosę element dyskryminowania. Przyjęcie takich rozwiązań będzie elementem dyskryminowania wśród innych przedstawicieli służb mundurowych w ramach jednego resortu. Warto również nadmienić, że ewentualna zmiana przepisów w tym zakresie – to, czego również dowodzi Komenda Główna w ramach przeprowadzonych badań – wpłynie na atrakcyjność tej służby (atrakcyjność służby w Policji) w porównaniu do innych służb mundurowych. Jak informuje Komenda Główna, z przeprowadzonych wśród funkcjonariuszy badań wynika, iż właśnie czynnikami, które najczęściej policjanci wskazują, oceniając poczucie bezpieczeństwa i zadowolenie ze służby w Policji, są stabilne zatrudnienie oraz stałe warunki pracy. Przytoczę kilka takich uwag, które są powszechnie znane, ale które też w jakiś sposób odnoszą się do pracy, do służby policyjnej, w kontekście późniejszej ich emerytury, późniejszego tzw. spoczynku.

Szanowni państwo, publiczny charakter zadań powierzonych Policji zmusza policjantów do pełnienia służby w różnych warunkach, w różnych porach, nieprzerwanie wręcz – zarówno w dzień, jak i w nocy, w dni powszechnie, ale także i w święta. Wymagania te, a także konieczność pozostawania w stałej dyspozycyjności i podległości służbowej wskazują na znaczne różnice między stosunkiem służbowym a stosunkiem pracy. Stosunek służbowy policjanta nie jest stosunkiem pracy, w którym strony mogą kształtować i modyfikować sobie określone elementy tego stosunku na zasadzie woli, a więc na zasadzie równości podmiotów. Mówię tu o elemencie stosunku służbowego policjantów jako funkcjonariuszy służb zmilitaryzowanych, który charakteryzuje się znaczną dyspozycyjnością i zdyscyplinowaniem, bez której, szanowni państwo, dbałość o bezpieczeństwo

publiczne i porządek publiczny oraz inne zadania związane z ochroną bezpieczeństwa wewnętrznego państwa tracą nieodzowną w ich funkcjonowaniu operatywność.

Podsumowując, chciałbym również odnieść się do stanowiska, jakie w tym zakresie, w tym obszarze, o którym dzisiaj mówimy, teraz poruszamy, zajął Europejski Trybunał Praw Człowieka, sprzeciwiając się regulacjom, które w sposób dyskryminujący ograniczają możliwość łączenia emerytury z pracą.

Szanowni państwo, właśnie zakaz dyskryminacji jest tą zasadą, z której wychodzi pochodna zasady równości wobec prawa. Dziękuję.

Przewodniczący poseł Sławomir Jan Piechota (PO-KO):

Dziękuję. Kto z państwa chciałby jeszcze zabrać głos w tej sprawie? Nie słyszę.

Panie dyrektorze, jak w tej chwili wygląda sprawa wakatów w Policji, bo zdaje się, że już dzisiaj jest problem ze znalezieniem chętnych? Natomiast wydaje się, że każde kolejne ograniczanie uprawnień będzie tym bardziej zniechęcać do podejmowania pracy w Policji. W tym kontekście czy mógłby pan powiedzieć, jak wygląda dzisiaj sprawa właśnie wakatów?

Zastępca dyrektora Departamentu Porządku Publicznego MSWiA Dariusz Minkiewicz:

Panie przewodniczący, szanowni państwo, nie orientuję się tak, żeby odpowiedzieć państwu wprost, jeżeli chodzi o tę liczbę wakatów. Natomiast powiem państwu, że ona nie odbiega od tej normy, która była na przestrzeni kilku ostatnich lat. Należy zauważyć, że Policja w ostatnim okresie czasu otrzymała dodatkowe wakaty w ilości tysiąca wakatów, które wchodzi w ten tryb, który wymaga pewnego naboru. Mówiłem już o tej atrakcyjności służby, o tych badaniach przeprowadzonych przez Komendę Główną Policji. Myślę, że to jest też bardzo ważny element, o którym mówi pan przewodniczący, jeśli chodzi o dalsze procedowanie tej propozycji, natomiast jest tylko jednym z elementów. Bardziej skłaniałbym się w kierunku równości wobec prawa i tych obszarów, które powinny dotyczyć wszystkich jednakowo.

Przewodniczący poseł Sławomir Jan Piechota (PO-KO):

Dziękuję, panie dyrektorze. Panie pośle, rekomendacja.

Poseł Marcin Duszek (PiS):

Panie przewodniczący, w związku z powyższym proponuję nie uwzględniać żądania będącego przedmiotem tej petycji.

Przewodniczący poseł Sławomir Jan Piechota (PO-KO):

Dziękuję. Zatem jest rekomendacja, by nie uwzględniać żądania będącego przedmiotem tej petycji. Czy wobec takiej rekomendacji są uwagi? Nie słyszę. Zatem uznaję, iż Komisja podjęła taką decyzję.

Ostatni punkt porządku tego posiedzenia. Ponownie proszę pana posła Marcina Duszkę o przedstawienie tym razem petycji w sprawie zmiany ustawy o osobach deportowanych do pracy przymusowej oraz osadzonych w obozach pracy przez III Rzeszę i Związek Socjalistycznych Republik Radzieckich w zakresie wysokości świadczenia przysługującego osobom represjonowanym.

Poseł Marcin Duszek (PiS):

Szanowny panie przewodniczący, szanowni państwo, petycja została wniesiona przez osobę fizyczną. Przedmiotem petycji w sprawie art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 31 maja 1996 r. o osobach deportowanych do pracy przymusowej oraz osadzonych w obozach pracy przez III Rzeszę i Związek Socjalistycznych Republik Radzieckich jest żądanie podjęcia inicjatywy ustawodawczej w zakresie zmiany wysokości świadczenia pieniężnego. Petycja mieści się w zakresie zadań i kompetencji Sejmu. Spełnia wymogi formalne określone w art. 4 ust. 1 i 2 ustawy o petycjach.

Petycja zawiera propozycję zmiany ustawy osobach deportowanych do pracy przymusowej oraz osadzonych w obozach pracy przez III Rzeszę i Związek Socjalistycznych Republik Radzieckich. Przedmiotowa zmiana dotyczyłaby regulacji prawnych określających wysokość świadczeń pieniężnych uzyskiwanych przez wyżej wymienione osoby. Autor petycji zaproponował nową treść art. 3 ust. 1 wyżej wymienionej ustawy, a mia-

nowicie: „Świadczenie od dnia 1 stycznia 2019 r. za każdy pełny miesiąc trwania pracy, o której mowa w art. 2, wynosi 30 zł za każdy miesiąc, nie więcej jednak niż za 20 miesięcy, przy czym w 2019 r. nie będzie ono waloryzowane”.

Autor wskazuje, że aktualna wartość tego świadczenia za jeden miesiąc represji wynosi 10 zł 82 gr, a za 20 miesięcy 215 zł 84 gr, co oznacza, że za jeden dzień represji kwota świadczenia wynosi 36 groszy. W opinii autora petycji ten stan nie ma nic wspólnego z godnością tych osób. W związku z tym należy rozważyć poprawę sytuacji finansowej tej grupy osób i najniższe świadczenie miesięczne powinno wnosić 30 zł, a najwyższe 600 zł za 20 miesięcy podlegania represji.

Propozycja zawarta w petycji nie przewiduje zmian w zasadach ustalania wysokości tego świadczenia. Postulat zawarty w petycji zmierza do podwyższenia nominalnej kwoty tego świadczenia poprzez wzrost stawki kwotowej za dany okres represji. Dziękuję.

Przewodniczący poseł Sławomir Jan Piechota (PO-KO):

Dziękuję. Kto z państwa chciałby zabrać głos? Pan dyrektor? Proszę bardzo.

Dyrektor Biura Dyrektora Generalnego Urzędu do Spraw Kombatantów i Osób Represjonowanych Tomasz Lis:

Szanowna Komisjo, szanowni państwo, chciałbym wygłosić kilka uwag na kanwie tej petycji. Otóż pierwsza z nich jest taka, że kierunek myślenia zaprezentowany przez autora petycji – iż na dzień dzisiejszy Rzeczpospolita wycenia jeden dzień osadzenia w obozie pracy czy na deportacji na 36 gr – wskazuje, że jest to świadczenie o charakterze odszkodowawczym, i jest nietrafny. To nie państwo polskie było źródłem, jakby czynicielem szkody, to nie państwo polskie jest odpowiedzialne za to, że tych ludzi dotknęło niewątpliwie nieszczęście, jakim jest wykonywanie przymusowej pracy.

Świadczenie, które państwo polskie ustanowiło w 1996 r., można powiedzieć, że jest świadczeniem o charakterze bardziej takim solidarnościowym, jest wyrazem pewnej pamięci, jest wyrazem chęci pomocy państwa dla tych osób u schyłku ich życia i jest adekwatne do możliwości finansowych państwa, przynajmniej do tych, które były w 1996 r. Czy one są dzisiaj inne? To już jest ocena, do której sformułowania właściwy jest parlament czy rząd jako całość.

Właśnie w kontekście finansowym chciałbym też zwrócić uwagę na fakt, że kiedy rozmawiamy często o świadczeniach dla ofiar obu totalitaryzmów, to staramy się respektować fundamentalną zasadę, że te świadczenia nie mogą być wyższe niż te, które przyznajemy dzisiaj weteranom walk o niepodległość, których konstytucja nakazuje otaczać szczególną opieką. Wysnuwa się z tego taki wniosek, że ten standard opieki państwa powinien być najwyższy właśnie dla weteranów walk o niepodległość, a dla pozostałych grup relatywnie niższy.

Otóż petycja, która zmierza do zapewnienia ofiarom głównie III Rzeszy świadczeń w wysokości sześciuset złotych, tę fundamentalną zasadę, którą się do tej pory kierujemy przy tworzeniu przepisów szeroko rozumianego prawa kombatanckiego – ona tę zasadę usuwa. Przypomnę, że kombatanci mogą otrzymać świadczenia w wysokości około czterystu kilkunastu złotych. Tutaj świadczenia dla ofiar represji byłyby przewidywane w maksymalnej wysokości około sześciuset złotych, a więc o 50% wyższe niż dla weteranów. Może to budzić pewne wątpliwości.

Dodatkową jeszcze informacją, którą, myślę, że warto mieć na uwadze, rozpatrując postulat tej petycji, są koszty – koszty realizacji tej petycji. Otóż obecnie żyje około 60 tys. osób, które byłyby beneficjentami zmian prawa postulowanych w petycji. Roczne koszty wprowadzenia tego typu rozwiązań wynosiłyby około 290 mln zł w skali całego kraju, dla wszystkich organów rentowych. Dziękuję.

Przewodniczący poseł Sławomir Jan Piechota (PO-KO):

Dziękuję. Pan dyrektor Tomasz Lis, Urząd do Spraw Kombatantów i Osób Represjonowanych – to tak dla formalności. Bardzo proszę, pani.

P.o. naczelnika wydziału w Departamencie Ubezpieczeń Społecznych Ministerstwa Rodziny, Pracy i Polityki Społecznej Anna Czaplińska:

Panie przewodniczący, Wysoka Komisjo, szanowni państwo, Anna Czaplińska, Departament Ubezpieczeń Społecznych Ministerstwa Rodziny, Pracy i Polityki Społecznej. Chciałabym się zgodzić z tym, co powiedział pan dyrektor Lis odnośnie do pewnego wyłomu w systemie świadczeń przysługujących kombatanom i ofiarom represji wojennych. W sytuacji gdyby zostało podniesione tylko to jedno świadczenie, budziłoby to uzasadnione zastrzeżenia nie tylko z punktu systemu, ale też, przypuszczam, z punktu innych grup osób, które państwo otacza opieką.

Chciałabym też tylko nadmienić, że pod koniec ubiegłego roku, 30 października, weszła w życie ustawa uchwalona przez Sejm 20 lipca ubiegłego roku, która rozszerzyła katalog świadczeń prawnie przysługujących osobom deportowanym do III Rzeszy i do Związku Socjalistycznych Republik Radzieckich. Przynajmniej osoby te uzyskały możliwość korzystania poza kolejnością ze świadczeń opieki zdrowotnej, a także usług farmaceutycznych udzielanych w aptekach. Osoby te uzyskały także prawo pierwszeństwa do opieki socjalnej, w tym uzyskania miejsc w domach pomocy społecznej. Ustawa przewiduje również zapis umożliwiający samorządowi terytorialnemu udzielanie tym osobom odpowiedniego wsparcia w zakresie takich udogodnień jak: udogodnienia komunikacyjne, świadczenia mieszkaniowe, zdrowotne i oświatowe. Jest to jedna kwestia.

Druga kwestia jest taka, że obecnie przez Sejm jest procedowany rządowy projekt ustawy o zmianie ustawy o kombatanach oraz niektórych osobach będących ofiarami represji wojennych i okresu powojennego. Projekt ten również zakłada istotną zmianę w zakresie uprawnień osób deportowanych do pracy przymusowej, mianowicie przewiduje możliwość uzyskania przez te osoby prawa do pomocy pieniężnej przyznawanej przez szefa urzędu do spraw kombatanów. Pomoc ta jest adresowana do osób, które znajdują się w trudnej sytuacji materialnej, zdrowotnej, ewentualnie w związku z zaistnieniem zdarzeń losowych. Tak że przyjęte rozwiązania przez parlament pod koniec ubiegłego roku, jak również te, które projektowane są w projekcie rządowym, stanowiącym obecnie przedmiot prac Komisji do Spraw Polityki Społecznej i Rodziny, wydaje się nam, że one rozszerzają uprawnienia przysługujące tym osobom, a jednocześnie nie tworzą wyłomu w systemie wszystkich świadczeń. Dziękuję bardzo.

Przewodniczący poseł Sławomir Jan Piechota (PO-KO):

Dziękuję. Ktoś z państwa jeszcze chciałby zabrać głos? Nie słyszę. Zatem proszę pana posła o rekomendację.

Poseł Marcin Duszek (PiS):

Rekomenduję nie uwzględniać żądania będącego przedmiotem niniejszej petycji.

Przewodniczący poseł Sławomir Jan Piechota (PO-KO):

Dziękuję. Zatem jest rekomendacja, by nie uwzględniać żądania będącego przedmiotem przedstawionej petycji. Czy wobec takiej rekomendacji są uwagi? Nie słyszę. Zatem uznaję, iż Komisja podjęła taką decyzję.

Szanowni państwo, na tym wyczerpaliśmy porządek tego posiedzenia. Dziękuję wszystkim za udział. Życzę dobrego popołudnia i zamykam posiedzenie Komisji.